

■ KINDEROPVANG SPREEKT

Tekst: Sofie Van Rossom • Foto's: Caroline Boudry

Naam Ria Alix

Leeftijd 54 jaar

Woonplaats Lint (BE)

Werk al 27 jaar als opvangouder

Tot 1979 werkte ik op de psychiatrische afdeling van het kinderziekenhuis. Toen ik zwanger werd van mijn eerste kind besloot ik thuis te blijven om voor haar te zorgen en om haar op te voeden. Twee jaar later beviel ik van mijn tweede zoon. Een vriendin van mij was ook zwanger, maar zij vond nergens opvang. Daarom stelde ik voor ook voor haar kind te zorgen als zij niet thuis was. Zo ben ik in het onthaalouderschap gerold. Omdat er in de loop der jaren alsmar meer kinderen bij kwamen, hebben we een grote veranda gebouwd. Zo hebben we een mooie speelruimte gecreëerd. Mijn vorige collega heeft drie jaar met mij samengewerkt, maar vond toen de tijd rijp om zelf een kinderopvang te starten. Sinds juni heb ik een nieuwe collega: Patsy. Ze is dertig jaar en heeft twee schoolgaande kindjes. Ze heeft niet voor dit werk gestudeerd, maar ze staat wel sinds

Ik weet nu meer dan ooit dat het echt belangrijk is om ouders te laten aanvoelen dat hun kind ook voor mij het allerbelangrijkste op aarde is.

dag één open om bij te leren. Ze noemt onthaalouder zijn ondertussen zelfs haar droomjob. We werken niet echt met een taakverdeling, maar voelen perfect aan wie wat wanneer het beste doet en zijn in het samenwerken gegroeid. De ene dag lees ik verhaaltjes voor en de andere dag doet Patsy dat. Idem met koken en zo. Ik heb natuurlijk wel meer ervaring, en ontwikkelde in de loop der jaren ook enkele gewoontes. Patsy laat hier een frisse wind waaien en dat is voor ons allemaal een meerwaarde. Sinds mijn beginjaren als onthaalouder is vooral het speelgoed en het beschikbare materiaal geëvolueerd. En waar de ouders vroeger gewoon een oppas zochten, verwachten zij nu dat je van alles met de kinderen doet. Daarbuiten

is alles hetzelfde gebleven. Baby's zijn nog altijd baby's en peuters nog altijd peuters, en alle kinderen willen nog altijd evenveel spelen en knuffelen als toen. Let op, ikzelf ben sinds de beginjaren wel veranderd als onthaalouder, omdat ik ondertussen al zoveel heb bijgeleerd. Zo weet ik nu meer dan ooit dat het echt belangrijk is om ouders te laten aanvoelen dat hun kind ook voor mij het allerbelangrijkste op aarde is, zodat ze in vol vertrouwen hun kind bij mij kunnen achterlaten.

Ik heb een ongelooflijk goed contact met elke ouder van elk kind dat hier komt, hoe verschillend ze ook zijn. Ik probeer telkens te praten met de ouders, iets wat ik ondertussen allang niet meer als een taak zie maar wat eerder spontaan gebeurt. We organiseren ook nu en dan een feestje, zodat ze niet alleen ons, maar ook elkaar wat beter leren kennen. Daarnaast heb ik een blog opgestart, waar ik regelmatig nieuwe foto's plaats van de kinderen in de opvang. Op die manier zien de ouders wat hun kind overdag allemaal doet en zien ze dat dochter- of zoonlief het echt wel goed stelt.

Onthaalouder zijn geeft me veel afwisseling en enorm veel voldoening. Ik kan in alle eerlijkheid zeggen dat ik nog nooit een seconde gedacht heb om er de brui aan te geven. Ik zeg dan ook altijd dat ik het zal blijven doen zolang ik er zelf van geniet en zolang de kinderen graag komen. Soms komen ouders, die dezelfde leeftijd hebben als mijn kinderen, mij zaken vertellen over hun ouders, die dan even oud zijn als ik. Net alsof ze even vergeten dat ik eigenlijk ook al die leeftijd heb. Een beetje raar, maar wat kan ik zeggen... Onthaalouder zijn houdt me jong, ha ha.'

Jouw verhaal in deze rubriek?

Stuur een mailtje naar
redactie@kiddo.net,
o.v.v. Kinderopvang spreekt.